

Kaj bi dejal? Naj ne boji se mama —
nič hudega se s tabo ne zgodi,
Od tebe ne zahtevam mnogo, Maša,
ker zame je že mnogo to — da si.

V razmišljanjih o večnosti in smrti,
od upanja in žalosti objet,
strmim skozi tvoje tanko, tanko srce
kot skozi kamenčka prozorni cvet.

V GRUZINSKI VASI

Jevgenij Jevtuško

Prešlo komaj leto je dni!
A spet sred vasice si znane
polagati moram na rane
gruzinske zdravilne zeli.
Trpel sem v ljubezni krivico,
nezvesta je z drugim odšla,
in, ker sem govoril resnico,
prijatelj me več ne pozna.
A zdaj med trebušnjimi vrči
s tovariši tukaj stojim
in zobljem s koruznega storža,
z debelo soljo ga solim.
Prost vseh sem vezi in klevet
in vonjam po travah višinskih
in brat moj —
je pesnik gruzinski
in brat moj —
gruzinski je kmet.
O storžev dišeča svežina!
V valovih postrvi sprelet!
Nekdanji pohlep po življenju
se v meni prebudil je spet.
Mrazilo me je in me žgalo
do vzhičenja silnih višin,
a še —
je radosti premalo,

premalo mi je bolečin!
Premajhna dobrote razsipnost,
prekratka sta dan mi in noč.
Vzredila me je nenasitnost
in žeja mi dala je moč!
O, dajte najtanjše snegove,
o, dajte mi solze in smeh...
Ves svet je —
kot storžek koruze,
ki hrusta, ki hrusta v zobeh!

Prevodi Kajetana Koviča

LOK IN TETIVA

Kari Gorčanec

Prve dni se za ta neznatni tolmun med čerjo in previsno steno niti najmanj nismo menili; preveč vabljivo se nam je smehljala — nemara še v snu — celotna draga pred očmi, ta tihi količek med skoraj nedostopnimi strminami, ki so nam tako rekoč še v najtrši temi svetlo sijale v šotore, ta skrita samota pod opojno razlivajočim se soncem. Zaradi razgleda smo sicer poležavali na ploskem temenu čeri, zrli proti morski ožini in zasanjani strmeli v nebo, ki so se pod njim skoz belosproščena galebja krila bliščavo točili sončni žarki, pa je bilo vendarle nekoliko namernosti v tem, zakaj podzavedno smo se izmikali temnemu očesu, ki nas je kakor izpod mogočnega čela negibno motrilo s spojo hladno neraziskanostjo. Potem pa je nekega dne prav iz tega senčnega kota zasoplo hlastnil Rik: »Kip! Človek — kip — na dnu!« Zamrgoleli smo po tesni površini, hip nato tudi že slepo poštrbunkali k njemu in se začeli, butajoč drug ob drugega in ob kamen, brezglavo premetavati in pogrezati, ko da vsi že davno vemo za to najdbo in gre zdaj le za to, kdo jo prvi privleče na suho. Tako nismo odkrili ničesar, razen da se pod vodo stena tesno približuje boku naše kamnite postojanke in pušča le ozko špranjo, ki bi se s kopnega morda le največji pogumnež upal pognati na glavo skoz njo. Šele potem ko smo se preudarnije drug za drugim spustili do zevi in s pogledi pretipali ves prostor pod njo, ko smo uzrli to nenavadno prostrano špiljo, ki se je izgubljala daleč pod steno, smo si lahko priznali, da je res nekaj na dnu, sicer na pol pod mivko, a vendarle tako, da je videti dovolj razločno skoraj celo glavo pa ramo in stegno in nazadnje še del stopala. Kakor